

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

ОКТОБАР 2024.

ГОДИНА XX, БРОЈ 172

www.narodnopozeriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ПРЕМИЈЕРЕ У НОВЕМБРУ:

ДРАМА

Михаил Булгаков

МАЈСТОР И МАРГАРИТА

Драматизација: Ката Ђармати

Режија: Андраш Урбан

Велика сцена, 10. новембар (19:30)

БАЛЕТ

РЕФЛЕКС

Музика: Ирена Поповић

Кореографија: Сања Нинковић

Сцена „Раша Плаовић“, 16. новембар (20:30)

БУЛГАКОВЉЕВО КУЛТНО ДЕЛО „МАЈСТОР И МАРГАРИТА, ПОСЛЕ 42. ГОДИНЕ, ПОНОВО У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ У БЕОГРАДУ

Племените теме које комуницирају беспрекорно у сваком времену

Андраш Урбан

био упознат с тим – осим агената и доушника који су се ројили око њега. Године 1930, након што је његова драма „Интрига лицемера“ била забрањена, уништио је део рукописа: „Ја сам свој роман о ђаволу бацио у пећ“, написао је у писму совјетској влади. Три године касније, након што је сазнао за хапшење свог пријатеља, драматурга Николаја Ердмана, поново је спалио део романа. За мање од годину дана преписује га из сећања – као сведочанство о речима које су постале крилатица заснована у роману: „Рукописи не горе!“

Неколико недеља премијере, средином октобра, разговарали смо о овој представи за „Позоришне новине“ с једним делом уметничког и глумачког тима представе.

„Рукописи не горе. Рукописи горе, као и представе, као и све што човек уради, гори. *Мајстор и Маргарита* јесте дело где тешко заобилазите размишљање о свом постојању у одређеном историјском тренутку, овде и сада, а с друге стране натера вас да се посветите и неким важним, дубљим питањима људске егзистенције. Ако је то људско, уопште, вредно спомена, ако уопште има неког смисла. И љубав изгори на ломачи“, каже редитељ коме ће ово бити трећа поставка неког комада у Народном позоришту, након Стеријиних „Родољубаца“ (2015) и Нушићевог „Сумњивог лица“ (2016).

„Мене увек занима како позориште, како једна представа постаје жива ствар, посебан ентитет стварности, то јест како се у датом времену и простору, док се дешава, актуализује. Исто тако човек данас са великим сумњама размишља о томе како и на који начин опстати, шта је виша сила у његовом животу пред којом треба да поклекне. Ипак, ваљда желите бити и

пристојни и добри. Да учините нешто. Без обзира колико су те ствари релативне. Али, релативизам не постоји зато да етички ослобађате себе, па да немате одговорности. Имате. Али, можете и то одбацили. Нико нема право да намеће како треба да мислите, ама баш нико. Какав је свет у коме живите и какви сте ви у томе...“, сматра Урбан.

Насловног јунака (Николај Алексејевич Максудов/ Мајстор), писца опседнутог Пилатом о којем је написао роман уз који су везана готово сва најбитнија дешавања у његовом животу, тумачи Александар Вучковић који сматра да је ово капитално Булгаковљево дело саткано од тема које су, све до једне, свакодневница сваког мислећег човека.

„То су вечита борба између добра и зла, потрага за љубављу, болест, кукавичлук, власт... Са којом год од тих тема да се ухватите укоштац могли бисте јој посветити читав живот тако да је један позоришни процес прекратак период за обухватити све оно о чему Булгаков говори. Током проба трудимо се да дођемо до одговора које од тих тема нас, као ансамбл, највише покрећу како би дошли до што аутентичнијег језика представе. Поред тога, за мене лично, јако је значајна прва сарадња са Андрашом Урбаном, редитељем чији лик и дело изразито ценим“.

Првакиња Дrame Нада Шаргин наводи да је Маргарита особа која је веома активна, интуитивна, правична, несебична, достојанствена и храбра.

„Преузима акцију, не одустаје и верује у своју борбу и не мили се да се жртвује и самом Ђаволу, ако треба. Маргаритина борба крене кад нађе човека свог живота и бори се за обоје, па макар и страдала. Она је сва

у осећањима и оног момента када себи призна да јој је живот празан, креће у потрагу за сродном душом. Када је нађе, даје се потпуно. У роману се, из очајања, не либи да постане и вештица, али то је једна правична вештица, јер зна да ће јој се судити по делима.

Нада Шаргин

Мислим да многе жене, као и Маргарита, и данас трагају за својом сродном душом, али и да трагају за својом пуноћом, унутар себе саме. Маргарита је одбацила све материјално и неискрено, јер је имала богатог мужа који је њу обожавао. Међутим, она њега није волела, али ни кривила за своја осећања и тврдила да је он добар човек. У том смислу, верујем да много жена данас схвата да материјално и живот у лажи може постати ропство и празнина“, сматра Нада Шаргин.

У улози ђавола Воланда, гледаћемо првака Дrame Игора Ђорђевића који сматра да ово Булгаковљево књижевно ремек дело има своје

Игор Ђорђевић

високо котирано место у историји књижевности, између осталог, и због „садржаја толико жанрова и наратива у себи“.

„Многи редитељи нису могли да му одоле и упуштали су се у превођење овог дела на филмски језик или на сцену. Врло ретко се десио успех, а може се рећи, ако га је и било, он није досегао ни близу висине романа. У ствари, роман се стално толико опирао драматизацијама да су се око нечега почеле плести приче како је уклет за било кога ко се дрзне

Култно дело „Мајстор и Маргарита“, по чувеном роману Михаила Булгакова у којем се славни руски писац бави неким суштинским филозофским, културолошким и политичким питањима, а посебно односом уметника и власти, као и веровањем у одређену идеологију, после 42. године, поново се враћа на Велику сцену Народного позоришта. Премијера ће бити одржана 10. новембра (19:30) на Великој сцени, драматизацију је урадила Ката Ђармати, а нову поставку спрема Андраш Урбан, позоришни редитељ снажног ауторског печата чија се естетика темељи на сталном преиспитивању стварности у којој живимо, али и сопствених ставова о томе.

Костимограф Бојана Никитовић, композитор Ирена Поповић, кореограф Герђе Кристијан и Љиљана Мркић Поповић (сценски говор) потписују се, заједно са Урбаном и Катом Ђармати, као уметнички тим овог позоришног дела у којем су главне улоге додељене Александру Вучковићу (Николај Алексејевич Максудов/ Мајстор), Нади Шаргин (Маргарита) и Игору Ђорђевићу (Воланд).

У подели су и Вања Ејдус, Павле Јеринић, Вања Милачић, Драган Секулић, Јулија Петковић, Јелена Благојевић, Андреј

Њежић, Бојан Кривокапић и Душан Матејић.

„Мајстор и Маргарита“ свакако је један од најпровокативнијих романа светске литературе; необичне је форме, одликује га мистериозност на разним нивоима у којима Булгаков испрекиданом редоследом, кроз 32 поглавља, описује догађаје у Москви тридесетих година двадесетог века, као и догађаје које је насловни јунак,

Ово ће бити тек друга поставка „Мајстора и Маргарите“ у Народном позоришту у Београду; за сада, прву и једину урадио је Александар Саша Петровић, а премијера је одржана 6. априла 1982. године на Великој сцени.

Мајстор, описао у свом роману о Пилатовом суду и Исусовој мученичкој смрти. Догађаји у руској престоници приказани су као фантастична прича о доласку ђавола Воланда у ту средину у којој треба да се одржи годишњи бал демона...

Булгаков је на роману „Мајстор и Маргарита“ радио скоро дванаест година: од 1928. до фебруара 1940. године. У жеку све чвршће сталинистичке културне политике, он је и настанак романа држао у тајности до те мере да нико изван пишевог најужег круга пријатеља није

да га постави на сцену или екранизује. Не доноси само неуспех, него и несрећу. И то дело јесте један огроман доказ да књижевност и позориште, иако у браку, ипак јесу потпуно две различите дисциплине. Радећи га, то сад осећамо сви на својој кожи. Али, Андраш је редитељ специфичног израза и рукописа и можда баш тај његов начин читања и рада отвори Булгаковљев свет за сцену. Драматуршкиња Ката је ту литературу некако превела у разумљиви позоришни језик, тако да још само ми глумци да схватимо шта и како треба да играмо и, можда, се, ипак, деси представа. Мени је поверена улога Воланда, или Ђавола који са својом невеликом екипом свраћа у Стаљинову Москву. Чудно га је Булгаков осликао, јер, кад се прича заврши, он испада врло праведан, чак, негде и добронамеран. И као што видите, цела историја овог чудног дела говори против успеха представе. Није ли баш то савршена клима за њено стварање?”, пита се Игор Ђорђевић.

Ката Ђармати

„Булгаков не пише формулама, он тера свог читаоца да размишља и самостално препозна дубље моралне и друштвене везе. Познато је да у овом роману има разних паралелних прича, мења се простор, путујемо по времену, из Москве до Јерусалима, Јалте. Постоје најмање три нивоа и, отприлике, сто ликова. Наслов је *Мајстор и Маргарита*, али они се појаве веома касно у роману, што је, читајући роман, потпуно разумно, али не и на сцени. Све ово што сам набрајала и што је опште познато, све то је изазов за драматизацију. У подели имамо 12 глумаца и желели смо сваку причу да испричамо: Воланд и његова пратња у Москви, љубав Мајстора и Маргарите, Пилатове патње и расправе са Јешуом, Бездомни Иван у лудници, Сатанин бал - то су неки пунктови који су веома важни. Али, исто је важна и политичка ера, да знамо у ком смо режиму, где се развија ово надреално лудило са једне, и потпуни реализам с друге стране. Важна је јако и љубавна прича. Наша Маргарита веома снажно се бори за своју истину, љубав и, за њега, Мајстора. Постојање ових великих сила у човеку треба да прати и текст - разним решењима. Булгаковљево ремек дело смо поштовали, али не мистификовали. Направили смо своју причу са скоро свим елементима интегралног текста, прилагођавајући је нашим сценским условима. Верујемо у то да је позориште простор садашњице, значи избегавамо историјски приступ, јер ова прича је веома блиска и нама. Те племените теме комуницирају беспрекорно у сваком времену”, сматра Ката Ђармати.

■ Микојан Безбрадица ■

Ирена Поповић

Композиторка Ирена Поповић истиче да готово у сваком свом процесу, а посебно у раду с редитељем какав је Андраш Урбан, пролази кроз један својеврсни ритуал „враћања себи.”

„Онда је мој пут сличан путу који имају јунаци Михаила Бугакова, с тим да нам средства ниси иста, као ни циљеви. У овој представи биће певања, али и спајања различитих жанрова, од опере до Брехта. На пробама глумци *излазе* из своје зоне комфора такозваних глумачких задатака па се кроз разне импровизације *играмо* новог звука који они стварају свирајући и певајући. Инспирација је одавно превазиђена категорија па, сходно томе, могу рећи да је у стварању ове представе уложен огроман рад и труд, на свим нивоима.”

Драматуршкиња Ката Ђармати подсећа да се у роману,

кроз комбинацију елемената модерне сатире, фантастичног, гротескног и интелектуалне прозе, траже одговори на велике проблеме данашњице.

ПРЕМИЈЕРА САВРЕМЕНОГ БАЛЕТА „РЕФЛЕКС“
У КОРЕОГРАФИЈИ САЊЕ НИНКОВИЋ

Миграција у дигитални свет

После веома успешне праизведбе, одржане летос, 27. јуна, на Јадранском фестивалу игре у Будви, савремени балет „Рефлекс“, на музику Ирене Поповић, у кореографији Сање Нинковић, стиже и пред београдску публику, а премијера је заказана за 16. новембар (20:30) на Сцени „Раша Плаовић“.

У подели су Теодора Спасић, Љиљана Велимиров, Соња Милованов, Бранко Сарић, Matthew Solovieff, Emanuele Frigo, Maxime Le Gal (Екипа) и Олга Олћан и Nicola Bianco (Родитељи).

Сценографија је реализована по идеји Сање Нинковић, а у уметничком тиму су и Селена Орб (костимограф), Марија Бајчетић (асистент кореографа), Никола Драговић (асистент композитора) и Јасна Сарамандић (реализација сценографије).

„Миграције су актуелна друштвена и геополитичка тема у којој сви учествујемо, било као актери или сведоци. Ипак, постоји једна глобална миграција у којој сви имамо активне улоге, а то је миграција у дигитални свет. Млађе генерације немају сећање како је живети само у аналогном свету, они су другачије кодирани. Прелазно животно доба младих није више само саставни део одрастања који са собом носи неизбежни јаз међу генерацијама, већ и прелаз у дигитални идентитет, који за многе постаје доминантан. Последње ове миграције могу се само наслутити, јер и даље смо у акутној фази. Нови условни рефлексни су створени, стари рефлексни за пре-

живљавање су присутни“, каже за „Позоришне новине“ Сања Нинковић, солисткиња Балета Народног позоришта у Београду.

Сања Нинковић

„Дакле, тема је веома актуелна, а наш циљ је био да прикажемо неко наше схватање овог тренутка и да отворимо питање у ком правцу би требали, као друштво, да наставимо да се крећемо“, сматра Сања Нинковић.

Говорећи о сегментима представе, интернет експанзији, одрастању и свему ономе што носи модерно доба, напоменула је да су, ипак, љубав и породица основ сваке индивидуе, што је и приказано кроз представу.

„Уколико не знамо који је прави пут, увек можемо да помислимо да су управо љубав и породица правац кретања где треба да се запутимо“, указала је наша саговорница.

Према њеним речима, покрет је нешто што свако може да разуме јер превазилази и домете језичке размене, па због тога играч

комуницира са публиком на један инстинктиван начин.

Сматра и да је важно да се у балетским представама бавимо актуелним друштвеним темама.

„Посматрајући данашњицу, можемо само да се запитамо шта ће се догодити у будућности. Али, док то радимо, ми сви већ то живимо, тако да је, уместо да предвиђамо, боље да мислимо како живимо сада“, истиче Сања Нинковић, која је чланица Балета Народног позоришта у Београду од 2001. године, након што је завршила Балетску школу „Лујо Давичо“.

Остварила је прве и солистичке улоге у балетима савременог репертоара: „Ко то тамо пева“, „Јесење цвеће“, „Посвећење пролећа“, „Сонг“, „Александар“, „Хазарски речник“, „Лимени добаш“, „Step Lightly“, „Шест плесова“, „Интервал“, „Вива ла вида“, „Кармен“, као и соло улоге у представама класичног репертоара: „Лабудово језеро“, „Жизела“, „Успавана лепотица“, „Крцко Орашчић“, „Пахита“ и „Копелија“.

Добитница је више значајних награда.

Ауторка је балетских представа „Један“ и „Мамац“.

У представи „Рефлекс“ користе се песме познатог домаћег музичара Реље Поповића („Mi Amor“, „Dolce Vita“), као и нумере „Porra“ (Cavallera Conspiracy) и „Spiegel im Spiegel“ (Arvo Pärt).

Прва реприза биће одржана 22. новембра.

Балет „Рефлекс“ урађен је у копродукцији Јадранског фестивала игре Будва, Народног позоришта у Београду и Културе сада.

■ М. Безбрадица ■

ЖЕЉКО ЛУЧИЋ,
УМЕТНИЧКИ ДИРЕКТОР ОПЕРЕ
НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Само упорним радом се стиже до резултата

Више од две и по деценије Жељко Лучић гради веома успешну каријеру у иностранству, наступајући у најпрестижнијим оперским кућама на свету, као што су Метрополитен Опера, Миланска скала, Франкфуртска опера, Краљевска опера у Лондону, Опера у Сан Франциску, Национални театар Париске опере, Бечка државна опера... Његови многобројни ангажмани обухватају извођења насловних рола у „Магбету“, „Набуку“ и „Риголету“, као и улоге Алфија у опери „Кавалерија рустикана“, Дон Карлоса у „Моћи судбине“, Амонасра у „Аиди“, Жоржа Жермона у „Травијати“, Грофа Луне у „Трубадуру“, Јага у „Отелу“, Енрика у „Лучији од Ламермура“, Јована у „Саломе“, Скарпије у „Тоски“... Студије соло певања завршио је на Музичкој академији у Новом Саду у класи професорке Бисерке Цвејић. Почетком године, 25. јануара, овај славни баритон светског гласа именован је за уметничког директора Опере Народног позоришта у Београду.

У Народно позориште стигли сте као солиста са импресивном међународном каријером. Шта Вас је мотивисало да прихватите ту функцију?

Мотивација је искључиво професионална, певачке природе. Дао сам себи задатак да ансамбл Опере Народног позоришта учиним компетитивним на „бојном“ пољу оперских кућа широм Европе. Потенцијала,

воље, снаге и жеље имамо. То сам већ осетио кроз рад са члановима ансамбла. Остаје нам само рад, рад и рад.

Прихватајући ову функцију, свакако да сте имали и визију како би Опера требало да функционише по питању ансамбла, репертоара, начина рада, избора гостију, броја премијера... На шта

ћете посебно обратити пажњу, шта ће бити један од приоритета током Вашег мандата?

Приоритет је подизање општег квалитета комплетног ансамбла – хор, оркестар и солисти. Дакле, један једини приоритет који ће и остати све док се не достигне жељени ниво квалитета, притом ослањајући се само на „домаће“, постојеће снаге у сва три одсека музичког департмана.

Ускоро, 29. новембра, навршиће се сто година од смрти Ђакома Пучинија. Тим поводом, Опера Народног позоришта посветиће цео тај месец слав-

ном италијанском композитору. Какав ће програм у оквиру тога бити реализован?

Припремили смо осмишљен репертоар у који ће бити уврштена нека од најпознатијих дела с нашег репертоара из богатог опуса Ђакома Пучинија, једног од најпознатијих представника лирског веризма. У вечерњим

У овој сезони, према Лучићевим речима, биће одржана само једна оперска премијера – „Ловци на бисере“ Жоржа Бизеа, која је планирана за април следеће године. То ће бити тек друга поставка овог дела у нашем националном театру у којем је, за сада, прву и једину премијеру имало 12. октобра 1988. године под диригентском управом Александра Лековског и у режији Младена Сабљића.

сатима, 29. новембра, од 19:30 на Великој сцени, биће одржан „Оперски гала концерт - Пучинију у част“ на којем ће учествовати реномирани уметници нашег ансамбла који ће изводити арије из познатих Пучинијевих опера. Током новембра и један део децембра, на нашем репертоару биће искључиво Пучинијеве опере. Прва од њих, „Боеми“, биће изведена 16. новембра, а у улози Родолфа гостоваће тонор из Мексика Хорхе Карло Мариани. За Дан Народног позоришта, 22. новембра, извешћемо све три опере из чувеног Пучини-

јевог триптиха – „Плашт“, „Сестру Анђелику“ и „Ђани Скики“. У новембру ће на репертоару бити и „Турандот“, док ће почетком децембра публика моћи да погледа и „Манон Леско“ и „Тоску“.

Већ у децембру и јануару, Опера би заједно са Балетом Народног позоришта требало да припреми празнични репертоар са неким од омиљених наслова са актуелног репертоара. Шта ћете публици, када је реч о опери, том приликом понудити?

Током та два месеца, како то већ пракса налаже, на репертоару ће се наћи наслови „лаганијег“ карактера попут „Пепељуге“, „Севилског берберина“, „Слепог миша“... Разигране опере шаловитог карактера, које се слажу са празничним расположењем.

Да ли би ова руководећа функција, с обзиром на бројне обавезе које иду заједно с њом, могла, на неки начин, да представља одређену препреку Вашој веома успешној певачкој каријери?

Пошто сам решио да певачку каријеру полако приводем крају, не могу да кажем да ми посао и обавезе уметничког директора Опере одузимају време од припрема за наступ. Јесте да још „певуцкам“ по беломе свету, али не више у толикој мери да за остале активности немам времена.

Оперска публика Народног позоришта сигурно би волела да Вас чује и види и на нашој сцени. Имате ли у плану да наступите у некој од представа са актуелног репертоара?

Не. Решио сам да не учествујем у представама Опере Народног позоришта докле год сам на овој функцији.

Коју улогу, за све ове године, издвајате као најзначајнију, која је обележила досадашњи ток Ваше каријере?

Риголето и Магбет су две опере које су обележиле моју каријеру. Ове наслове сам и највише пута отпевао, па сходно томе могу да кажем да су и најзначајнији у мојој каријери. То каже и статистика, а ја бих додао још улогу Јага из опере „Отело“, као и Симон Боканегра.

■ Микојан Безбрадица ■

Изузета

Снажан и упечатљив редитељски потенцијал показао је још, сад већ давне, 2009. године, када је први пут радио у Народно позоришту поставивши с великим успехом комедију браће Пресњаков „Играјући жртву“. Уследили су, потом, култни комад Оскара Вајдла „Важно је звати се Ернест“ (2012), који је имао више од сто извођења, затим чувена Трифковићева „Избирачица“ (2013) и, напослетку, пре три године, Корнејеве „Илузије“. Завишић, познат у позоришном свету по специфичном истраживачком и стваралачком процесу, нарочито по употреби светла и видеа у својим представама, већ извесно време, под истим кровом, са брижљиво одабраном глумачком и сарадничком екипом, спрема поставку „Уображеног болесника“, по тексту славног француског комедиографа и глумца Жана Батиста Поклена Молијера, а премијера је планирана 5. децембра на Сцени „Раша Плаовић“.

Говорећи о мотивима да режира један од најпознатијих комада славног француског класика, написан 1673. године, Завишић у разговору за „Позоришне новине“ каже да за то постоји „више једнако важних чинилаца“.

„Прво, желео сам да се поново у позоришту сретнем са Иваном Босиљчићем још од изузетно инспиративног и за мене важног рада на Трифковићеву *Избирачици*, где смо се упознали. После доста препрека и неостварених идеја, десило се да се у овом тренутку све поклопи. Иван Босиљчић, као мотор једне полетне, заинтересоване и даровите екипе глумаца и сарадника – то ми је била жеља која се сада после више од деценије остварује. Изузетно сам срећан и захваљан због тога. Друго, добри дух Народног позоришта (какво ја као редитељ волим), директорка Дrame Молина Удовички Фотез, увек ме је позивала у тренутку када ми је био потребан додатни уметнички изазов. Почели смо са Вајлдовим *Ернестом* и он се играо више од сто пута, више од деценије; наставили смо сарадњу поставивши Трифковићеву

НИКОЛА ЗАВИШИЋ, РЕДИТЕЉ ЧУВЕНЕ МОЛИЈЕРОВЕ КОМЕДИЈЕ „УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК“

Н легат који је до данас остао жив и здрав

Избирачицу која се такође, иако је била нетипично постављена, играла тачно десет година (више од 70 пута). Затим смо преко Корнејевих *Илузија* дијалогом дошли до још јед-

Преиспитујући разне друштвене девијације, тако препознатљиве и

моралне вредности друштва, међуљудске односе, конзерватизам, похлепу и надрилекарство дајући веома јасну слику времена и друштва у којем се распада једна породица. Главни јунак је Арган, хипохондар, богати старкеља и човек који је у својој глави умислио да је болестан. Њега сви, од породице до лекара, покушавају да искористе. Ко је, заправо, болестан - Арган или свет око њега?

шљени болесник (према језичкој напмени драгоцене професорке Љиље Мркић Поповић, са којом увек радо сарађујем), у смислу тога да Арган замишља да је болестан, имагинарно је болестан, али је могућа и вероватна следећа игра речи – уједно је и замишљен над својом болешћу, промишља је и промишља људе око себе и односе са њима.

Последња поставка овог комада у Народном позоришту

ра који те и такве ликове - типове чини живима и слободнима. Због тога су преживели до данас, као и њихов духовни отац, Жан Батист Поклен, несуђени краљев собар који је за мало остао особа задужена за *затезање постелине на краљевској постељи*. На срећу – побегао је да се до краја живота бави позориштем и указује Французима, намерно комично претерујући, њихове пороке, злобе и лицемерја. Његов умишљени

болесник из XVII века исти је као и данашњи хипохондар – он је лакмус папир друштва које нагриза корупција духа, пропадање људских вредности, одумирање етике и искрености.

Да, упрво то - Молијер је у својим комадима веома прецизно успевао да препозна аномалије тадашњег друштва и извргне их руглу. Конкретно, у овом комаду,

ног великана са којим смо сада (каква духовна привилегија) свакодневно у дијалогу – Молијера“, истиче Завишић и додаје:

„Треће, ужелео сам се рада са Анастасиом Мандић и Николом Вујовићем, својим сапутницима у позоришним истраживањима и саучесницима у многим мени важним представама које датирају још из првих десет година XXI века. Сада смо порасли, понешто схватили о животу и спремни смо да то испитамо кроз рад на нечему што тражи пун ангажман, и физички и ментални. Четврто, желео сам да са новим таласом изузетних младих глумаца (Ива Милановић, Вучић Перовић, Данило Лончаревић, Немања Стаматовић, Сава Милутиновић), енергијом ентузијазма већ искуслих колега који су често и са пуно разлога део мог тима (Зоран Ћосић, Немања Константиновић), као и суптилним и виртуозним даром Соње Колачарић (са којом желим да сарађујем већ преко 20 година и коначно се дешава) кренем у реализацију великог, виртуозно написаног класичног комада који је и данас жив, пун унутрашње снаге и виталности и вредан је труда и рада на дешифровању мотива због којих га пред публиком оживљавамо. Испоставило се да је управо *Уображени болесник* идеалан комад за ову сјајну екипу људи и уметника. Направили смо готово трупу унутар трупе (ансамбла позоришта), и свакодневно се са пуно снаге упуштамо у брзак Молијерово разоружавајуће креативности, духовите виртуозности, заправо генијалности“.

у данашњем времену, Молијер у „Уображеном болеснику“ користи хумор као оруђе за динамичан драмски обрачун с оним што му смета...

После овог *кадровског* разоткривања, важно је да напоменем да ми је интригантна да је ово, заправо, последње Молијерово дело, да га је писао за себе и играо главног јунака, хипохондра Аргана, те да је непосредно после четвртог извођења *Уображеног болесника* – отишао са сцене. И дословно и метафорично. Није издржао Молијер. Поклекао је и попустио пред туберкулозом, али и пред многим другим трагичним околностима које су се спустиле на његово тело и дух. Поклекао јесте, али је и преживео и ми и данас причамо о њему, бавимо се њим и његовим генијем. Један од главних разлога за рад управо на овом комаду јесте апологија Молијера, апологија позоришта, глумаца, свих осталих важних људи иза сцене, апологије свих оних невидљивих позоришних људи које је и сам Молијер штитио својим животом и својом уметношћу. Уметношћу и вештином, даром за комедију која, иако је позајмљивала и заплете и карактере и комичке моделе из фарси и комедије дел арте, ипак јесте успела да створи сасвим нови и аутентичан свет. Изузетан легат који је до данас остао жив и здрав.

Да, комад је несумњиво и данас, после толико времена, не само актуелан, већ и провокативан, јер Молијер, кроз смех и црни хумор, преиспитује у њему

Детаљ са прве читаће пробе

Управо је ово питање којим се бавимо у овој поставци *Уображеног болесника*. Заправо, једно од важних питања. Болест појединца и болест друштва, сукоб те две силе, сукоб који иако суштински до те мере прожет хиперболом и не може бити друго до смешан, ипак оставља помало трагички, а помало мелодрамски ожигљак на души посматрача. То је једна од идеја нашег процеса: како да прикажемо комедију која не бежи од дубоке емоције, од трагике? Комедију која се бави питањима позоришне етике (или како би рекао уважени професор драматургије Јован Христић: по-етике) али и етике у контексту породице, друштва. Болест је метафора, али је толико измаштана у случају главног јунака комада – Аргана, да у његовој глави и свести почиње да га сасвим прожима, постаје стварна. Реалне халуцинације. Дали он под утицајем тих халуцинација губи свој идентитет? Дали сви други учесници ове приче збиља постоје или су плод његове маште? То су све питања али и путање којима се бавимо и које развијамо током процеса. Такође, ваља истаћи како *Уображени болесник* можда и није најбољи превод наслова овог комада. Није то чак ни *Умишљени болесник*. Према оригиналу, можда би најпрецизнији превод био *Зами-*

ураћена је пре више од две деценије; премијера је одржана 20. марта 2003. године, такође, на Сцени „Раша Плаовић“. Колико се свет од тада променио?

Свет се споља мења прилично убрзано, али суштина остаје иста: то су увек људска бића која делају и праве грешке. Утолико мислим да ће Молијер увек моћи да се игра, док год је људи. Само му се мора наћи кључ / контекст. Мора да се зна због чега баш сада, баш тај комад. Када се на тај ребус одговори – све је даље могуће.

У кући болесника, мање или више умишљеног, скоро да нико и ништа не изгледа нормално. Сви су на изврстан начин померени, болесни... све сподоба до сподобе, са мање или више здравог разума. Које су то ставке које спајају Молијеровог и данашњег „Уображеног болесника“?

Молијер је на сцену изводио типове, увек им, намерно наивно, уоштравајући једну тачку карактера и то је оно што је заправо комично: то инсистирање на једној главној особини. Служавка је паметна, ћерка је смерна, друга жена користољубива, млади просац срчан, наметнути просац сметењак... Богатство Молијерових ликова је ипак у нећем другом – у оном наизглед малом додатку који предавања блесави додир његовог луцидног хумо-

на његовом „тапету“ је медицина тог времена, али, успут, проговара и о неким другим темама као што су стабилност породице, изопачен систем вредности, питање праве и лажне љубави, али и слободе... Шта ће бити у фокусу вашег редитељског читања овог дела?

У нашем фокусу је сам Молијер. Али, не бих желео да сада откривам тему представе. Још смо у фази истраживања сценског језика којим планирамо да се обраћамо публици. Оно што могу да кажем јесте да смо намерно задржали оно што данашње сценске интерпретације овог комада најчешће одбацују – прологе и интермеца, као и епilog. Музика ће бити органски уткана у представу, уживо интерпретирана (уз музичко руковођење врсног пијанисте и позоришника Јована Стаматовића Карића), биће затим плеса и балета (за то су одговорни млади плесачи и кореографи Тамара Пјевећ и Јакша Филиповић), певања и ритмизовања говора, са још понеким изненађењима. Морам да споменем и мени непроцењиво вредан ауторски тим који шири заједничке идеје у време и простор: драматург је Периша Перишић, сценографкиња је Јелена Радовић, а костим дизајнерка Суна Кажичић.

■ Микојан Безбрадица ■

НОВИ ТРИЈУМФ „УСПАВАНКЕ ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ“

На новоустановљеном фестивалу „Мапа 032“ у Чачку, представа Народног позоришта у Београду „Успаванка за Алексију Рајчић“, по тексту Ђорђа Косића, у режији Југа Ђорђевића, освојила је три награде стручног жирија.

На тој манифестацији, одржаној недавно под слоганом „Пронађи се у позоришту“, Ђорђе Косић је добио главну фестивалску награду „Отисак“ – младом уметнику за аутентичност уметничког израза, Југу Ђорђевићу припала је Награда за редитељско остварење, а Вањи Ејдус - Награда за глумачко остварење. Стручни жири овогодишњег фестивала чинили су драмски уметници Радоје Чупић и Исидира Минић, и драмски писац и професор Факултета драмских уметности Петар Михајловић. Од премијере одржане 30. априла 2022. године на Сцени „Раша Плаовић“, ова представа изванредне поетске вредности и чудесне лепоте у којој се преплићу елементи традиционалног и брехтовског театра, заједно са признањима из Чачка, освојила је укупно 21 награду.

Р.П.Н.

ЈОШ ТРИ ФЕСТИВАЛСКЕ НАГРАДЕ ЗА ПРЕДСТАВУ „ОЧЕВИ И ОЦИ“

На 19. Међународном позоришном фестивалу Јоакимфест у Крагујевцу, представа „Очеви и оци“, према истоименом роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате

Ђармати, режији Вељка Мићуновића и продукцији Народног позоришта у Београду, освојила је три награде. Стручни жири доделио је Кати Ђармати Специјалну награду града Крагујевца за драматизацију, а Иви Милановић Похвалу за младу глумицу, док су „Очеви и оци“ добили Награду жирија публике за најбољу представу. Овогодишњи фестивал одржан је од 8. до 14. октобра у Књажевско-српском театру под слоганом „(О) чему (прича) позориште?“ У селекцији књижевника и директора Битеф театра Милоша Латиновића, у такмичарском програму одиграно је шест представа позоришта из Казахстана, Црне Горе, Хрватске, Босне и Херцеговине, Словеније и Србије. Представа „Очеви и оци“ премијерно је изведена 4. априла прошле године и са овим признањима има укупно 41 награду - у целини је освојено девет, док се преостале 32 односе на индивидуална уметничка остварења.

Р.П.Н.

ОБНОВЉЕНА САРАДЊА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА И БАЛЕТСКЕ ШКОЛЕ „ЛУЈО ДАВИЧО“

Управник Народног позоришта у Београду Светислав Гонцић и директорка Балетске школе „Лујо Давичо“ Ива Бојовић Петковић потписали су Протокол о дугорочној сарадњи и Уговор о културно-пословној сарадњи. Овим чином, после

вишедеценијске паузе, обновљена је сарадња између две институције која ће се убудуће заснивати на реализацији пројеката и програма из образовне делатности, односно области уметничке игре у оквиру којих је предвиђено и одржавање часова репертоара у балетској сали Народног позоришта, као и учешће ученика те школе у балетским представама националног театра. Сарадња представља део стратешке платформе Народног позоришта у Београду и усмерена је ка повезивању културних и образовних институција са акцентом на усавршавање младих уметника. Пројекат су заједнички иницирале уметничка и извршна директорка Балета, Ана Павловић и Смиљана Стокић.

Р.П.Н.

НАТАША НИНКОВИЋ,
ФЕМА У СТЕРИЈИНОЈ
„ПОКОНДИРЕНОЈ ТИКВИ“,
У РЕЖИЈИ ИВЕ МИЛОШЕВИЋ

Тежња ка
свету где
влада лепота

Богатом низу великих, значајних улога, првакиња Дrame Народног позоришта у Београду Наташа Нинковић недавно је дописала и Фему, богату удовицу бившег чизмара, која пошто-пото жели постати угледна госпођа. Реч је о главном лику чувене комедије Јована Стерије Поповића „Покондирена тиква“ чија је премијера, у режији Иве Милошевић, с великим успехом одржана 18. септембра на Сцени „Раша Плаовић“. На крају представе, одушевљена публика испратила је Наташу, заједно са осталим колегама (Ива Милановић, Слободан Бештић, Ивана Шћепановић, Александар Вучковић, Сена Ђоровић, Александар Ђурица и Драган Секулић) вишеминутичним бурним аплаузом. Да ће се овај наслов сигурно дуго играти на „карту више“, говори и податак да су улазнице за свих пет репризних извођења, одржаних у међувремену, одавно биле распродате.

„Био је то доста тежак процес за мене. Стерија ми никад није био близак као писац. Пре овог комада, играла сам Јелицу у *Лажу и паралажи*, али сам се ту ослањала на чисту интуицију, јер су ми то дозвољавале године. Тек сад сам схватила какви светови леже испод тих наизглед површних, лаких комичних фраза и пожелела сам тиме да се бавим“, каже Наташа Нинковић и напомиње да ју је занимала Фемина унутрашња борба и преиспитивања док успоставља „нови идентитет“.

„То није криза идентитета, јер га она нема. Фема је преко ноћи избрисала *све што је било јуче*, а у садашњости се тражи, изми-

шљајући нови језик, нови *outfit* истовремено тражећи сталну потврду од околине за исправност свог пута. Њен капацитет и формат су ограничени, а циљеви високи и у том раскораку она испада смешна, али и тужна. Када радиш неки комад, већ можеш да претпоставиш да ли ће то имати интеракцију са публиком или не. Ја сам до последњег тренутка, попут Феме, тражила потврду. Гледали смо разна извођења, тумачења и свако од нас жели нешто ново да учита. Покушала сам да имам савремену мисао у класичном простору кроз оригинални текст (није било адаптације) са којим је редитељка Ива направила један искорак, не само када је реч о тексту, него чак и жанру. Много ми је значила онаква реакција публике. Као да ме је неко помиловао и чврсто загрлио. Мене и цео наш тим, наравно“.

Наташа истиче да је од првог тренутка хтела да се публика са Фемом поистовети у тој њеној искреној потреби да се издигне из блата.

„Да у првом плану не буде покондиреност, већ да покондиреност буде начин (њој једино познат) на путу да себе и своју кћерку еманципује и обезбеди им један лепши живот, живот у којем постоји једна другачија комуникација, вокабулар, лепота, уметност и поезија. Бранила сам тај сегмент, јер свако има право на покушај. Али, казна или последице увек стигну кад желимо и мислимо да можемо *прескочити са слова А на С*. Не само због сопствене празнине и несигурности коју прави тај вештачки мост, већ и због околине која не прашта покушај бекства из *блата*. Ти их подесећаш

на њихов недостак храбрости да учине нешто, а они су опет сведоци свега оног што покушаваш да потреш и оставиш иза себе. Тај судар светова је јако занимљив, иако епилог знамо“, истиче призната драмска уметница.

Напомиње и да Фема не гледа на ћерку као своју карту за улазак у један виши слој друштвеног сталеза, већ најискреније жели да и она постане све оно што њој није било омогућено.

„Да уђе у свет *нобилитета* без смрада коже и блата на ципелама и да научи језике, а то видимо у тренутку кад јој је битније да њен зет говори *француски*, него да је новчано обезбеђен. Фема тежи ка свету где влада лепота. Јер, она има новац, али нема ништа друго. Смешно је управо то што мисли да јој је то довољно да покрпи све вршете празнине изнутра... Када смо почињали рад на комаду, пошла сам од питања - ко су ти људи данас. Мислим да је то јако тешко, чак и непотребно, ако не радите озбиљну адаптацију, јер је ту доста ствари које се не могу пребацити у данашњи тренутак без банализације, гега. Рецимо, и кад радите неке француске комедиографе, не тражите нужно те људе у нашем окружењу. Оно што је сигурно и увек савремено је дух паланке који је стално свеprisутан на овим просторима, са свим његовим законитостима. Као и тражење сопственог идентитета, или његова криза када се нађете на некој позицији или напуните џепове преко ноћи. Увек је та почетна инфилтрација у *ново друштво* и комична и тужна, у исто време“.

■ М.Б. ■

ОКТОБАР У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ ПРОТЕКАО У ЗНАКУ НАЈВЕЋЕГ СРПСКОГ КОМЕДИОГРАФА БРАНИСЛАВА НУШИЋА

Блистави симбол наше културе, књижевности и позоришне уметности

ском писцу, драматургу, управнику позоришта, теоретичару позоришта, чије име је постало један од најблиставијих симбола наше културе, књижевности и позоришне уметности.

У више него богатој биографији Бранислава Нушића, уписано је, између осталог, и да је од 14. јула 1900. до 19. јануара 1902. године био на

Народно позориште у Београду, поводом 160 година од рођења Бранислава Нушића (20. 10. 1864.), обележило је тај јубилеј током октобра догађајима под називом „Славимо Нушића“.

У периоду од 4. до 31. октобра, на Великој сцени и Сцени „Раша Плаовић“ одигране су три представе из репертоара Народног позоришта у Београду („Мистер Долар“, „Ожалошћена породица“ и „Власт“), као и пет гостујућих комада у извођењу позоришта из Србије и региона („Госпођа министарка“/ Шабачко позориште, „Сумњиво лице“ и „Проекција“/ Народно позориште Сомбор, „Сумњиво лице“/ Народно позориште Приштина и „Сумњиво лице“/ Народно позориште Републике Српске Бања Лука), а постављена је и изложба посвећена овом изузетном драм-

Нушићева радна соба

челу Народног позоришта у Београду. Кући у којој су произведени скоро сви његови најпознатији позоришни комади.

Нушић је дао огроман допринос српској култури, посебно театарској уметности о чему сведочи чињеница да су његова дела и данас остала синоним за позоришни и књижевни квалитет.

Писао је драме, романе,

Уфоајеу треће галерије Народног позоришта у Београду, (од 21. до 31. октобра) постављена је изложба „Бранислав Нушић: случај једне собе“. Реч је о поставци из Легата Бранислава Нушића која се од 1958. године, као поклон његове ћерке Гите Предић – Нушић, чува у Музеју града Београда и садржи 490 експоната

који су били затечени у Нушићевој радној соби приликом примопредаје. Изложба, коју заједнички организују Народно позориште у Београду и Музеј града Београда, моћи ће да се погледа сваког дана од 11 до 17 часова. Легат, у којем се

налазе предмети примене и ликовне уметности, фотографије, рукописи, документа, преписка, ордење и лични предмети писца, пружа јединствен увид у интимни простор у коме је Нушић боравио и стварао, а на основу сачуваних фотографија радне собе могуће је реконструисати и њен изглед.

приповетке, али је, несумњиво, остао најпознатији по својим комедијама у којима је осликао све мане друштва у којем је живео.

Тај жанр, проткан специфичним хумором који се манифестује у широком распону од сатире, преко фарсе и козерског вица, до водвиља, заузима доминантно место у његовим позоришним комадима.

Феномен Нушићевог позоришног успеха огледа се, пре свега, у актуелности тематике његових дела, специфичним особеностима хумора у којем карикирање ликова никад није претерано, као и карактеристичном поимању комедија које увек имају занимљиву фабулу реализовану помоћу духовитог заплета, кроз смешне ситуације и са мером у исмевању појединих животних појава.

Захваљујући личним позоришним искуствима које је имао као драматург и управник, Нушић је у својим делима изградио сопствени свет театра, препознатљив, омиљен, радо гледан и веома често приказиван, оставивши на тај начин дубок печат и неизбрисив траг не само у свом времену, него и данас.

О томе говоре говоре и

чињенице да се његови комади и даље постављају и изводе с великим успехом, не само на овим просторима, него и

Сцена из „Ожалошћене породице“

шире, јер је реч о савременом, безвременом писцу чија су дела увек актуелна и имају спону са сваким временом, а сигурно ће је имати и у будућности.

Као несумњиво најпозоришнији писац у читавој српској књижевности, и то не само по броју написаних сценских дела и њиховој популарности, остао је упамћен као аутентичан, јединствен аутор галерије живописних, пажљиво и до танчина суптилно профилисаних ликова од којих се многи уздижу до карактеристичних и веома упечатљивих особа које не симболизују само различите нарави, већ сви заједно представљају читав један менталитет.

■ М.Б. ■

ПРИЈЕМ НОВИХ ПОЛАЗНИКА ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“ - МЛАДИХ ОПЕРСКИХ ПЕВАЧА И КОРЕПЕТИТОРА

Чланови аудиционе комисије

У Народног позоришту у Београду, протеклог викенда, 19. и 20. октобра, одржана је годишња аудиција за пријем нових полазника Оперског студија „Борислав Поповић“ - младих оперских певача и корепетитора, на коју се до сада пријавио највећи број кандидата.

Наиме, ове године пред селекционом комисијом којом је председавао уметнички директор Опере Жељко Лучић, а чланови су били представници уметничког руководства студија Јадранка Јовановић (вокални ментор), Ивана Драгутиновић Маричић (редитељ), Милица Илић (корепетитор) и Срђан Јараковић (корепетитор

Велико интересовање за аудицију

Опере), представило се чак 25 певача и шест корепетитора.

Осим из Србије, на аудицију су се пријавили и кандидати из Словеније, Црне Горе и Босне и Херцеговине од којих су већина завршили студије или имају ангажман у иностранству.

Усавршавање певача представља већ дугогодишњу праксу Оперског студија, док је усавршавање диригентата и корепетитора започето пре три године.

Великом броју младих оперских певача из студија, који су укључени у редовни репертоар Опере, пружена је на тај начин прилика да своје прве професионалне кораке направе на сцени Народног

Чланови комисије одлучили су да приме шесторо певача (Нена Ђурић, Данијела Поповић, Исидора Богдановић, Теодора Илић, Милица Страхињић, Анђела Симић), док од корепетитора нико није примљен.

позоришта у току, или непосредно након завршавања факултета.

Диригенти, примљени у претходне две сезоне, били су ангажовани на разним позицијама - диригент бинске музике, суфлер, корепетитор, асистент диригента, а неки од њих су добили прилику и да диригују редовним репертоаром

Опере и Балета, док је корепетиторима било омогућено да корепетирају редовне пробе Опере и Балета.

Оперски студио има и своје самосталне пројекте, попут представа „Снежана и седам патуљака“, „Бастјен и Бастјена“, концертата на Великој сцени и Сцени „Раша Плаовић“, као и у фоајеу Друге галерије, а у плану је да се ове године број тих пројеката значајно повећа.

Некадашње чланице студија, Весна Ђурковић и Евгенија Јермић Покрајац, сада су сталне чланице ансамбла Опере Народног позоришта у Београду.

■ Р.П.Н. ■

НОВЕМБАР 2024.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ПЕТ. 01.	ГУСАР/LE CORSAIRE	балет на музику Адолфа Адама и групе композитора	од 19.30
СУБ. 02.	ОЧЕВИ И ОЦИ	драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	од 19.30
СУБ. 09.	СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ МЕЂУНАРОДНОГ ДАНА БОРБЕ ПРОТИВ ФАШИЗМА И АНТИСЕМИТИЗМА		од 18.00
НЕД. 10.	МАЈСТОР И МАРГАРИТА / ПРЕМИЈЕРА	драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30
ПОН. 11.	МАЈСТОР И МАРГАРИТА	драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30
СРЕ. 13.	БАНОВИЋ СТРАХИЊА	балет на музику Ивана Илића	од 19.30
ЧЕТ. 14.	У ИМЕ ОЦА И СИНА ПРИЧА О СВЕТОМ САВИ, драма Милована Витезовића		од 19.30
ПЕТ. 15.	АСИ ТАКМИЧЕЊЕ ЗА НАЈБОЉЕГ СОМЕЛИЈЕРА ЕВРОПЕ, АФРИКЕ И БЛИСКОГ ИСТОКА 2024.	у организацији Удружења сомелијера Србије - SERSA	од 14.00
СУБ. 16.	БОЕМИ *	опера Ђакома Пучинија, гостује Хорхе Карло Мариани, тенор	од 19.30
НЕД. 17.	МАЈСТОР И МАРГАРИТА	драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30
ПОН. 18.	ГОДИНЕ ВРАНА	драма Синише Ковачевића	од 19.30
УТО. 19.	ВЕЛИКА ДРАМА	драма Синише Ковачевића	од 19.30
	ДАН НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА		од 12.00
ПЕТ. 22.	ПОГЛЕД ИЗ ЛОЖЕ	Из ризнице Народног позоришта, отварање нове поставке Музеја Народног позоришта	од 18.00
	ТРИПТИХ *	опере Ђакома Пучинија ПЛАШТ; СЕСТРА АНЂЕЛИКА; ЂАНИ СКИКИ	од 19.00
СУБ. 23.	МИСТЕР ДОЛАР	комедија Бранислава Нушића	од 19.30
НЕД. 24.	НОРА - ЛУТКИНА КУЋА	драма Хенрика Ибзена	од 19.30
ПОН. 25.	ДЕРВИШ И СМРТ	Борислав Михајловић Михиз / Егон Савин, по роману Меше Селимовића	од 19.30
УТО. 26.	ТУРАНДОТ *	опера Ђакома Пучинија	од 19.30
СРЕ. 27.	РАТ И МИР	драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја	од 19.30
ЧЕТ. 28.	МАЈСТОР И МАРГАРИТА	драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30
ПЕТ. 29.	ГАЛА КОНЦЕРТ „ПУЧЕНИЈУ У ЧАСТ“ *	концерт поводом обележавања стогодишњице од смрти Ђакома Пучинија	од 19.30
СУБ. 30.	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО	балет Петра Иљича Чајковског	од 19.00
НЕД. 01.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА	комедија Бранислава Нушића	од 19.30
ПОН. 02.	КОНЦЕРТ УРОША ДОЈЧИНОВИЋА	поводом обележавања 50 година уметничког рада	од 20.00
УТО. 03.	КО ТО ТАМО ПЕВА / 20 година од премијере	балет на музику Војислава Вокија Костића	од 19.30
СРЕ. 04.	МАЈСТОР И МАРГАРИТА	драматизација Кате Ђармати по роману Михаила Булгакова	од 19.30
ЧЕТ. 05.	МАНОН КО *	опера Ђакома Пучинија	од 19.00
ПЕТ. 06.	ВЕК ПОСТОЈАЊА КЛИНИКЕ ЗА ОРЛ И МФХ УНИВЕРЗИТЕТСКОГ КЛИНИЧКОГ ЦЕНТРА СРБИЈЕ		од 19.00
СУБ. 07.	ДЕРВИШ И СМРТ	Борислав Михајловић Михиз / Егон Савин, по роману Меше Селимовића	од 19.30
НЕД. 08.	ТОСКА *	опера Ђакома Пучинија	од 19.30

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ПЕТ. 01.	ПОКОНДИРЕНА ТИКВА	комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
СУБ. 02.	ГОСПОЂА АЈНШТАЈН	драма Снежане Ђиждић - титловано на енглески језик	од 20.30
НЕД. 03.	СУЗЕ СУ О.К.	мелодрама Мирјане Бобић Мојсиловића	од 20.30
УТО. 05.	ЈЕЛЕНА АНЖУЈСКА	драма Јелене Кајго гостује Књажевско-српски театар Крагујевац	од 20.30
ЧЕТ. 07.	XXVIII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА	у организацији УБУС-а, ПОЛУФИНАЛЕ ТАКМИЧАРСКОГ ПРОГРАМА (улаз слободан)	од 14.00
ПЕТ. 08.	XXVIII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА	у организацији УБУС-а, ФИНАЛЕ ТАКМИЧАРСКОГ ПРОГРАМА	од 20.00
СУБ. 09.	ПОКОНДИРЕНА ТИКВА	комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
НЕД. 10.	ТЕСЛИНА СИМФОНИЈА	концерт поводом доделе Златне значке Александру Санчезу Навару, у организацији Културно просветне заједнице Србије	од 12.00
	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ	драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
СРЕ. 13.	ЦАРСТВО МРАКА	драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.30
ПЕТ. 15.	НИЈЕ СМРТ БИЦИКЛО (ДА ТИ ГА УКРАДУ)	драма Биљане Србљановић	од 20.30
СУБ. 16.	РЕФЛЕКС / ПРЕМИЈЕРА	балет у кореографији Сање Нинковић, копродукција са Јадранским фестивалом игре - Будва	од 20.30
НЕД. 17.	ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ	мелодрамска црна комедија Џозефа Раџива	од 20.30
ПОН. 18.	ВЛАСТ	комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
УТО. 19.	ПОКОНДИРЕНА ТИКВА	комедија Ј. С. Поповића	од 20.30
СРЕ. 20.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ	комедија Карла Голдонија	од 20.30
ЧЕТ. 21.	УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ	драма Ђорђа Косића - титловано на енглески језик	од 20.30
ПЕТ. 22.	РЕФЛЕКС	балет у кореографији Сање Нинковић, копродукција са Јадранским фестивалом игре - Будва	од 20.30
СУБ. 23.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН	трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
НЕД. 24.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21	драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
ПОН. 25.	СЕЂАШ ЛИ СЕ...	текст и режија Весна Станковић	од 20.30
УТО. 26.	НАШ РАЗРЕД	драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
ПЕТ. 29.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ	драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
СУБ. 30.	СУЗЕ СУ О.К.	мелодрама Мирјане Бобић Мојсиловића	од 20.30
ЧЕТ. 05.	УОБРАЖЕНИ БОЛЕСНИК / ПРЕМИЈЕРА	комедија Ж. Б. П. Молијера	од 20.30
ПЕТ. 06.	ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21	драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
СУБ. 07.	ЦАРСТВО МРАКА	драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.30
НЕД. 08.	НОВИ КЛАСИЦИЗАМ МИЛОША РАИЧКОВИЋА	концерт Марије Лазић (обоба) и Марка Богдановића (клавир)	од 20.30

ДЕЦ

ДЕЦ

*„Славимо Пучинија“ - поводом обележавања стогодишњице од смрти Ђакома Пучинија, биће приказиване опере са репертоара Народног позоришта у Београду, током месеца новембра и децембра